

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ: ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΗΜΕΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ, ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΥΔΡΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1813: Ο Δούκας του Ουέλινγκτον, επικεφαλής αγγλικής δύναμης, νικά τον Ιωσήφ Βοναπάρτη και τους Γάλλους στη Μάχη της Βιτόρια και τους εκδιώκει από την Ιβηρική Χερσόνησο. Ο Μπετόβεν χαιρετίζει το γεγονός, γράφοντας τη σύνθεση Wellington's Victory, op. 91.

1851: Ο γερμανός μετρ του σκάκι Άντολφ Άντερσεν νικά τον Λάιονελ Κιζερίτσκι, σε μία παρτίδα, μοναδική στη σκακιστική βιβλιογραφία, όπου ο Άντερσεν θυσιάζει τους δύο πύργους, τον αξιωματικό και τη βασίλισσά του, κάνοντας ματ με τα εναπομείναντα τρία μικρά κομμάτια. Η παρτίδα παίζεται σε διακοπή του Πρώτου Διεθνούς Τουρνουά Σκάκι στο Λονδίνο και θα μείνει γνωστή ως η «Αθάνατη Παρτίδα» (Immortal Game) του Άντερσεν.

1942: Ένα γαπωνέζικο υποβρύχιο επιχειρεί μέσα στο έδαφος των ΗΠΑ, κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Αναδύεται στην επιφάνεια και βάζει με 17 οβίδες κατά του οχυρού Στίβενς, που κατοπεύει το στόμιο του ποταμού Κολάμπια στο Όρεγκον, προκαλώντας ελαφρές ζημιές.

1961: Ο χημικός κολοσσός Dow Chemical κατασκευάζει την πρώτη πρακτική συσκευή αφαλάτωσης του θαλάσσιου ύδατος.

1970: Η Βραζιλία νικά την Ιταλία με 4-1 στο Αζτέκα της Πόλης του Μεξικού και κατακτά το 9ο Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου.

1976: Οι ευρωκομμουνιστές του Ενρίκο Μπερλίνγκουερ κερδίζουν τις εκλογές στην Ιταλία.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1905: Ζαν Πολ Σαρτρ, γάλλος φιλόσοφος και συγγραφέας, που αρνήθηκε να παραλάβει το Νόμπελ Λογοτεχνίας που του απονεμήθηκε το 1964. (Θαν. 15/4/1980)

1950: Βασίλης Παπακωνσταντίνου, τραγουδιστής, ο επονομαζόμενος και «Μηρουν Σπρίνγκσιν της Ελλάδας».

1955: Μισέλ Πλατινί, γάλλος παλαίμαχος ποδοσφαιριστής, από τα κορυφαία «δεκάρια» του παγκόσμιου ποδοσφαίρου, και πρόεδρος της UEFA από το 2007.

ΘΑΝΑΤΟΙ

1874: Άντερς Γόνας Άνγκστρομ, σουηδός φυσικός, θεμελιωτής της φασματοσκοπίας. Το επίθετό του δόθηκε στη μονάδα μέτρησης του φάσματος (1A = 1/100.000.000 του εκατοστού). (Γεν. 13/8/1814)

1940: Τζον Τόμσον, αμερικανός στρατιωτικός, που ανακάλυψε το αυτόματο πολυβόλο Thompson. (Γεν. 31/12/1860)

1958: Έντουαρντ Έρντμαν, γερμανός πιανίστας και συνθέτης. (Γεν. 5/3/1896)

Ζαν Πολ Σαρτρ

(1905 – 1980)

Γάλλος φιλόσοφος και συγγραφέας, που αρνήθηκε να παραλάβει το Νόμπελ Λογοτεχνίας που του απονεμήθηκε το 1964.

Ο Ζαν Πολ Σαρτρ (Jean Paul Sartre) γεννήθηκε στο Παρίσι στις 21 Ιουνίου του 1905. Σπούδασε Φιλοσοφία και κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ανέπτυξε έντονη αντιστασιακή δραστηριότητα. Μετά τη λήξη του, ίδρυσε μαζί με τον Μορίς Μερλό Ποντί το περιοδικό «Σύγχρονοι Καιροί». Σύντροφος της ζωής του υπήρξε η Σιμόν ντε Μπובουάρ, αν και δεν παντρεύτηκαν ποτέ.

Επηρεασμένος από τη γερμανική φιλοσοφία του υπαρξισμού και απορρίπτοντας τον μπολσεβικισμό, ο Σαρτρ υποστήριξε ένα νέο ουμανισμό, σ' ένα κόσμο χωρίς την ανάγκη θεού. Τις ιδέες του κατόρθωσε να τις περάσει και μέσα από τα μυθιστορήματα και τα θεατρικά του έργα. Λόγω της αθεϊστικής στάσης του, όλα τα βιβλία του τοποθετήθηκαν από την καθολική εκκλησία στη λίστα των απαγορευμένων.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1960, μετά την καταστολή των εργατικών κινητοποιήσεων στις χώρες της ανατολικής Ευρώπης, ο Σαρτρ θεώρησε αποτυχημένο τον αγώνα του για πολιτικό και κοινωνικό μετασχηματισμό. Όταν στις 22 Οκτωβρίου

του 1964 του απονεμήθηκε το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας, αρνήθηκε να το παραλάβει, γιατί θεώρησε ότι επιβραβεύεται η τοποθέτησή του ενάντια στα κομμουνιστικά καθεστώτα. Κάτι που -όπως υποστήριξε- θα μείωνε το γόνιμο της συγγραφικής του δουλειάς.

Ο Ζαν Πολ Σαρτρ πέθανε στις 15 Απριλίου του 1980.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

In fraudem legis...

(Καταστράτηγηση των κανόνων δικαίου)

Του ΚΩΣΤΑ Ε. ΜΠΕΗ

Ετσι λειτουργούν οι θεσμοί στην Ελλάδα!... Κατά τον καημό που άλλοτε είχε βγάλει από την καρδιά του ο τότε πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης. Φυσικά, πρόχειο η έντιμη και νηφάλια απάντηση σε δύο άλλα προκαταρκτικά όσο και παγερά ερωτήματα: Για ποιους θεσμούς και για ποια Ελλάδα μιλάμε;

Υπάρχουν τέτοια αγαθά στη δική μας εποχή, αναφορικά με την κατ' ευφημισμόν φερόμενη ως «δική μας» χώρα; Και μάλιστα τα τελευταία χρόνια, μετά την εκούσια εκχώρηση στους δανειστές της όλων των συστατικών στοιχείων τα οποία οφείλουν να συντρέχουν, προκειμένου να γίνεται δικαίως δεκτό ότι έχουμε να κάνουμε με μια ελεύθερη, ευνομούμενη και δημοκρατική χώρα της Ευρώπης;

Φυσικά, αναφέρομαι στην πρωθυπουργική «πρωτοβουλία» στην υπόθεση της ΕΡΤ. Και, βεβαίως, αδυνατώ να σκεφθώ ότι τάχα είχε δυσκολία ο κ. πρωθυπουργός να ρωτήσει σχετικώς κάποιον από τους υπουργούς του ή τους άμεσους, στενούς συμβούλους του, που συμβαίνει να έχουν διδάξει ή και ενδεχομένως να εξακολουθούν να διδάσκουν στα Πανεπιστήμια της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης την επιστήμη του... δικαίου.

Ελαβα ηλεκτρονικά μηνύματα γεμάτα αγανάκτηση, αναφορικά με όσα συνέβησαν αυτές τις μέρες στην ΕΡΤ.

Θ' αποφύγω να προσχωρήσω σ' αυτή την

αντιδικία, που τη νιώθω ως ύβριν, καθώς ντρέπομαι, ενθυμούμενος τα παιδικά μου χρόνια, και μάλιστα στη μαύρη εποχή της άλλης γερμανικής Κατοχής, τότε που η μητέρα μου καθόταν δίπλα μου στο κρεβάτι και μου διάβαζε τις αξέχαστες διηγήσεις της Πηνελόπης Δέλτα: «Για την Πατρίδα» και τον... «Τρελαντώνη», που τώρα πια, από τον τάφο, δεν μπορεί να ρωτήσει τον ανιψιό του: «Γιατί καταργήσατε την ΕΡΤ;».

- Μήπως επειδή λειτουργούσε με μεγάλο παθητικό στο ισοζύγιο εσόδων και εξόδων;

- Αλλά, μ' αυτή την παραδοχή ως αφετηρία, γιατί δεν στείλατε στα σπίτια τους, ως ανίκανους και δικαστικώς υπόλογους, εκείνους που εσείς είχατε διορίσει για να διοικούν την ίσως αμαρτωλή κρατική εταιρεία της ραδιοτηλεόρασης;

Οπωσδήποτε, αν όντως συνέβαινε κάτι τέτοιο (και έχοντας εμπειρία από την ΕΡΤ, καθώς πριν από 33 χρόνια είχα διατελέσει πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου της, δεν αμφιβάλλω για τις υπαρκτές αμαρτίες της εταιρείας και αρκετών από όσους τη στελέχωναν), η λογική, η εντιμότητα και το αθέμιτο ήθος δεν θα επέβαλλαν στην κυβέρνηση να διώξει την ανίκανη διοίκηση της εταιρείας, καθώς εκείνη (η κυβέρνηση!) την είχε διορίσει, και στη θέση των τυχόν ανικάνων να τοποθετούσε άλλους, ικανότερους και ενδεχομένως εντιμότερους, αναφορικά με τη διαχείριση της δημόσιας περιουσίας;

- Μήπως ο πρωθυπουργός έσπευσε και -με

δική του προσωπική διαταγή- κατάργησε, αντί της διοίκησης, την ίδια την ΕΡΤ με την υστερόβουλη σκέψη να διευκολύνει την εταιρεία ν' αποφύγει τη νόμιμη υποχρέωση για αποζημίωση των πολλών και ίσως περιπτώσεων υπαλλήλων που κάθε διοίκηση, ως εντολοδόχος και διεκπεραιωτής της εκάστοτε κυβερνητικής εξουσίας, συνεχώς προσλάμβανε, συμμορφούμενη με τις εκάστοτε κυβερνητικές εντολές;

Και πάλι, η λύση θα ήταν απλή, με το να σταμάταγε αυτό το όργιο του κομματικού βολέματος των «δικών τους παιδιών» στο ταμείο της ΕΡΤ.

Εν πάση περιπτώσει δε, ποιος τελικώς θα πληρώσει τις αποζημιώσεις, τις οποίες ασφαλώς δικαιούνται οι υπάλληλοι της εταιρείας και, δίχως αμφιβολία, θα τους επιδικαστούν, αν όχι από τα δικά μας δικαστήρια, πάντως -σίγουρα- από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων;

Βεβαίως, οι υπεύθυνοι αυτών των μεθοδεύσεων δικαιούνται να χαμογελούν περιφρονητικά, με τη βεβαιότητα ότι όταν θ' αρχίσουν να εκδίδονται οι σχετικές καταδικαστικές αποφάσεις του Στρασβούργου που θα δικαιώνουν τους απολυμένους υπαλλήλους της ΕΡΤ, άλλοι θα έχουν την ευθύνη της διακυβέρνησης της χώρας μας και, συνακόλουθα, άλλοι θα ψάχνονται μέσα στην απελπισία των αναγκαστικών εκτελέσεων για την πλειστηρίαση περιουσιακών αντικειμένων του Δημοσίου. Γιατί, είτε μας αρέσει

είτε όχι, «αυτή είναι η Ελλάδα...».

Δικαιούνται τάχα να επικαίρουν όσοι από τον πολιτικό κόσμο ήδη καμαρώνουν ότι τάχα έλυσαν ένα όντως υπαρκτό πρόβλημα, το οποίο όμως αυτοί οι ίδιοι και κανένας άλλος, πέραν από τους ίδιους, επί μακρά σειρά δεκαετιών δημιούργησαν και μεγέθυναν;

Επί της ουσίας τώρα: Μελετώντας την ιστορική διαδρομή του ελληνικού λαού και των πολιτικών ηγετών του, αποκομίζουμε δύο σταθερά όσο και παγερά πορίσματα:

- πρώτον, ότι για το σύνολο του ελληνικού κόσμου, ως εθνική ενότητα, επί τρεις χιλιάδες χρόνια χρηστή διοίκηση ποτέ δεν υπήρξε, με μοναδική ίσως εξαίρεση τη διετία 1911-1913, και

- δεύτερον, ότι η σχετικώς πιο γόνιμη -και όντως ειρηνική- περίοδος για τους απλούς ανθρώπους του μόχθου, στο δικό μας τόπο του φθόνου και του αλληλοσπαραγμού, δεν ήταν άλλη από την περίοδο της κυριαρχίας των Ρωμαίων, ανάμεσα στον πρώτο προχριστιανικό αιώνα έως και στον τρίτο μεταχριστιανικό. Εξω από αυτά τα όντως ειρηνικά χρόνια -σταθερά και παγερά- βγάξαμε τα μάτια μας με τις δικές μας αδελφοκτόνες αλληλοσφαγές ή/και διαρπαγές, όπως εκείνη την οποία με αποτροπιασμό περιγράφει ο Θουκυδίδης, αναφορικά με την οικτρή τύχη των Μηλίων.

- Υπάρχει ελπίδα για σύνεση;

- Ζητείται πειστική απάντηση.